Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
JULIANE KOKOTT,
predstavljeni 21. novembra 2018 [1]

Zadeva C-558/17 P

OZ
proti

Evropski investicijski banki (EIB)

„Pritožba – Javni uslužbenci – Osebje EIB – Spolno nadlegovanje – Pritožba – Preiskava, izvedena v okviru programa ‚Dignity at work' – Zavrnitev pritožbe – Predlog za razglasitev ničnosti odločbe predsednika EIB o zavrnitvi pritožbe – Predlog za povračilo škode, nastale zaradi ravnanja EIB"

I. Uvod

1. Institucije, organi, uradi in agencije Evropske unije so zavezani k varovanju svojega osebja zoper vsakršno obliko ustrahovanja in nadlegovanja na delovnem mestu. V ta namen je Evropska investicijska banka (v nadaljevanju: EIB) sprejela notranji pravilnik, poimenovan „Politika dostojanstva na delovnem mestu".

2. Pritožnica je v obravnavani zadevi v skladu s tem pravilnikom pri EIB vložila „pritožbo" zaradi zatrjevanega spolnega nadlegovanja, katerega žrtev naj bi bila s strani svojega nadrejenega od leta 2011 do leta 2012, ko so bile njene delovne naloge spremenjene. Pritožnica meni, da je bilo v internem preiskovalnem postopku, ki je bil uveden po tem, ko je vložila pritožbo, storjenih več napak, zaradi katerih je bila njena pritožba nazadnje zavrnjena.

3. Pritožnica poleg kršitve svojih procesnih pravic navaja zlasti protipravnost upoštevanja elementov njenega zasebnega življenja zgolj zato, da bi spodkopali njeno verodostojnost.

4. Težavnost dokazovanja nadlegovanja je neločljivo povezana z naravo in načinom postopanja pri tovrstnem ravnanju. Upravna odločba, katere namen je ugotoviti resničnost trditev o nadlegovanju in je sprejeta po preiskovalnem postopku, bo tako vselej vsaj deloma temeljila na mnenjih ali presojah, ki se nanašajo na vidike zasebnega življenja zadevnih oseb. V takih okoliščinah je upoštevanje postopkovnih pravil, ki urejajo postopek odločanja, še posebej pomembno.

1 Jezik izvirnika: francoščina.

5. Sodišče je s to pritožbo prvič dobilo priložnost preučiti, katerim postopkovnim zahtevam mora zadostiti upravni preiskovalni postopek, uveden zaradi nadlegovanja. V tej zadevi se torej postavlja vprašanje utemeljenosti ustaljene sodne prakse Sodišča za uslužbence in Splošnega sodišča, v skladu s katero se v okviru pritožbe zaradi nadlegovanja procesne pravice, ki jih je treba priznati osebi, obtoženi nadlegovanja, razlikujejo od bolj omejenih procesnih pravic vlagatelja pritožbe, ki meni, da je bil žrtev nadlegovanja. [2]

II. Pravni okvir

A. Kadrovski predpisi za uradnike Evropske unije

6. Člen 24(1) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije, kakor so bili spremenjeni z Uredbo (EU, Euratom) št. 1023/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o spremembi Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) [3], določa:

„Unija pomaga vsakemu uradniku, zlasti pri sodnih postopkih proti kateri koli osebi, ki njemu ali članu njegove družine grozi, ga žali ali kleveta ali klevete širi, ali ob kakršnem koli napadu nanj ali njegovo lastnino oziroma člana njegove družine ali njegovo lastnino, če je tak napad posledica njegovega položaja ali njegovih nalog.“

B. Pravilnik o osebju EIB

7. Pravilnik o osebju EIB, ki ga je 20. aprila 1960 sprejel svet direktorjev EIB, v različici, spremenjeni s sklepom sveta direktorjev EIB z dne 4. junija 2013, ki je začela veljati 1. julija 2013, v členu 41 določa:

„Vsi individualni spori med banko in člani njenega osebja se predložijo Sodišču Evropske unije. Kakršna koli tožba člana osebja proti ukrepu banke, ki bi lahko posegel v njegov položaj, mora biti vložena v treh mesecih.

Razen tožbe na Sodišču […] in pred vložitvijo take tožbe se spori, razen tistih, ki izhajajo iz uveljavljanja ukrepov iz člena 38, rešujejo po postopku medsebojnega dogovora pred spravno komisijo banke.

Predlog za spravo je treba vložiti v treh mesecih po nastanku dejstev ali po obvestitvi o ukrepih, ki so predmet spora […].“

C. Politika EIB glede spoštovanja dostojanstva na delovnem mestu

8. Pravilnik EIB o politiki spoštovanja dostojanstva na delovnem mestu (v nadaljevanju: politika dostojanstva na delovnem mestu), ki ga je EIB sprejela 18. novembra 2003, [4] določa:

„Postopek preiskave

2 Glej zlasti sodbe Sodišča za uslužbence z dne 16. maja 2012, Skareby/Komisija (F-42/10, EU:F:2012:64, točke od 46 do 48); z dne 23. oktobra 2013, BQ/Računsko sodišče (F-39/12, EU:F:2013:158, točka 72), in z dne 16. decembra 2015, De Loecker/ESZD (F-34/15, EU:F:2015:153, točka 43), ter sodbo Splošnega sodišča z dne 23. septembra 2015, Cerafogli/ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, točka 40).

3 UL 2013, L 287, str. 15.

4 Če se ne motim, ta dokument, ki ga je EIB na zahtevo sodnega tajništva Sodišča predložila v francoščini, ni bil objavljen in je dostopen le interno.

[…]

V postopku preiskave je treba spoštovati naslednje:

[…]

– ustanovi se preiskovalni odbor, ki ga sestavljajo tri neodvisne osebe […],

– preiskovalni odbor opravi zadostno število zaslišanj, da ločeno zasliši obe stranki, priče in druge osebe, ki jih želi zaslišati,

– obe stranki imata pravico do zaslišanja pred preiskovalnim odborom,

– obe stranki imata pravico do zastopnika in spremljevalca,

– zaslišanja in sklepi preiskovalnega odbora so podlaga za priporočilo, ki se predloži predsedniku,

– predsednik odloči o ukrepih, ki jih je treba sprejeti.

Naloge in sestava preiskovalnega odbora

Naloga odbora je omogočiti strukturo, ki zagotavlja objektivno in neodvisno preiskavo o incidentu ali več incidentih, ki se konča s predložitvijo priporočila predsedniku, da ta odloči, kako ukrepati.

[…]

Postopek

[…]

2. Generalni direktor direktorata za kadrovske zadeve v dogovoru s predstavniki zaposlenih predlaga sestavo odbora predsedniku in določi datum začetka preiskave, ki je najpozneje 30 koledarskih dni po prejemu pritožbe.

3. Generalni direktor direktorata za kadrovske zadeve nemudoma potrdi prejem dopisa zadevnega uslužbenca in potrdi začetek postopka preiskave […].

4. Generalni direktor direktorata za kadrovske zadeve po prejemu dopisa pritožnika:

   […]

   d. navede, da se bo preiskava začela v roku 30 dni od uradne vložitve pritožbe pri generalnem direktorju direktorata za kadrovske zadeve ter da bosta stranki obveščeni o datumu, uri in kraju svojih individualnih zaslišanj, o pravici do zastopnika ali spremljevalca in o sestavi odbora.

   […]

Zaslišanje

Cilj zaslišanja je natančno ugotoviti, kaj se je zgodilo, in zbrati dejstva, na podlagi katerih bo mogoče pripraviti obrazloženo priporočilo. Stranki nimata pravice do navzkrižnega zaslišanja, saj sta zaslišani ločeno. Ni jima treba ponavljati podrobnosti, ki so zanju neprijetne ali sramotne, razen če je to nujno. Vse stranke, ki sodelujejo pri preiskavi in zaslišanju, vključno z asistenti in pričami, je treba opozoriti, da so zavezane k molčečnosti..

[…] Odbor ima možnost izbrati način izvedbe postopka, ki se mu zdi primeren. Zaslišanje običajno poteka v obliki vrste ločenih pogovorov v naslednjem vrstnem redu:

– najprej pritožnik,

– priče, ki jih eventualno navede pritožnik,

– domnevni nadlegovalec,

– priče, ki jih eventualno navede domnevni nadlegovalec,

– obe stranki je mogoče pozvati na novo ločeno zaslišanje, če odbor meni, da je to potrebno.

Če je potrebno, lahko odbor ponovno zasliši vpletene osebe in morebiti pozove k sodelovanju druge člane osebja ali zahteva informacije oziroma kopije dokumentov, če kolektivno meni, da je to utemeljeno in koristno. V primeru negotovosti o vprašanjih dostopa do spisov, podatkov ali drugih metod preiskovanja na zadnji stopnji odloči predsednik, po potrebi po posvetovanju z uradno osebo za varstvo podatkov. Odbor pritožnika obvesti o morebitnih dodatnih preiskovanjih.

Izid preiskave

Potem ko so bila opravljena vsa zaslišanja in vsa druga ustrezna preiskovalna dejanja, mora biti odbor pripravljen za sprejem odločitve in predložitev obrazloženega priporočila. Odbor nima pristojnosti za odločanje.

Odbor lahko poda različna priporočila, in sicer:

– naj se zadeva opusti, ker sta lahko stranki pojasnili položaj in je bila najdena rešitev za prihodnost, sprejemljiva za obe stranki,

– naj se ne šteje, da se zadeva nanaša na ustrahovanje ali nadlegovanje, temveč na delovni spor, ki ga je treba temeljiteje preiskati ali glede njega sprejeti ukrepe,

– naj se pritožba zavrne,

– naj se sprejmejo potrebni ukrepi, če odbor dokaže, da je pritožba neutemeljena in zlonamerna,

– naj se uvede disciplinski postopek.

Pisno priporočilo odbora se pripravi v petih dneh po koncu preiskave in predloži predsedniku v odločanje.

Odločba predsednika

[…]

Najpozneje pet delovnih dni po predložitvi priporočila predsedniku sta obe stranki pisno obveščeni o obrazloženi odločbi predsednika, ki se ji priloži priporočilo odbora.“

III. Dejansko stanje in postopek pred Splošnim sodiščem

9. Oseba OZ, pritožnica, se je 1. decembra 2008 zaposlila pri EIB, kjer je od konca leta 2009 delala v direktoratu, v katerem je F. opravljal nalogo koordinatorja osebja. Septembra 2012 je zamenjala delovne naloge. Januarja 2014 je vodji svojega oddelka povedala, da je bila ta sprememba delovnih nalog povezana s tem, da jo je, kot je menila, F. od leta 2011 spolno nadlegoval.

10. Pritožnica je 20. maja 2015 pri generalnem direktorju direktorata za kadrovske zadeve EIB vložila pritožbo, v kateri je trdila, da jo je F. spolno nadlegoval.

11. Generalni direktor direktorata za kadrovske zadeve je 18. junija 2015 pritožnico obvestil, da je bil na podlagi njene pritožbe uveden formalni preiskovalni postopek (v nadaljevanju: preiskovalni postopek) v skladu z notranjim pravilnikom o politiki dostojanstva na delovnem mestu.

12. Preiskovalni odbor je bil uradno imenovan 26. junija 2015 in pritožnica je bila obveščena, da bodo zaslišanja potekala 20. julija istega leta.

13. Preiskovalni odbor je 17. septembra 2015 predsedniku EIB predložil poročilo (v nadaljevanju: poročilo preiskovalnega odbora).

14. V poročilu je ta odbor izsledke preiskave predstavil tako: trditev pritožnice ni bilo mogoče potrditi, ker pri zatrjevanih dejanjih niso bile navzoče priče. Po drugi strani so vse priče soglašale, da je skrb vzbujalo pritožničino zdravje. Razšla naj bi se z nekdanjim partnerjem, kar naj bi jo zelo prizadelo, nato pa naj bi precej shujšala. Pritožnica naj bi poleg tega tudi želela čim prej karierno napredovati in naj bi bila manipulativnega značaja, s čimer je lahko povzročala velike težave v življenju drugih. Prav tako naj bi imela težave s sprejemanjem kakršne koli oblike kritike. Nazadnje je odbor pritožnici priporočil, naj se nauči, kako okrepiti ekipni duh, in znova zavzame pozitiven pristop.

15. Predsednik EIB je 16. oktobra 2015 na podlagi priporočil preiskovalnega odbora odločil, da se pritožba, ki jo je vložila pritožnica, zavrne (v nadaljevanju: odločba predsednika EIB), pri čemer je bilo tej odločbi priloženo poročilo preiskovalnega odbora.

16. Predsednik EIB je po sprejetju navedene odločbe od preiskovalnega odbora zahteval še pojasnila zaradi morebitne uvedbe disciplinskega postopka, odbor pa je končna stališča predložil 12. januarja 2016. Pritožnica je nato na podlagi člena 41 Pravilnika o osebju EIB vložila predlog za spravo.

17. Predsednik EIB je 29. junija 2016 v skladu s sklepi spravne komisije z dne 22. aprila 2016 ugotovil, da spravni postopek ni bil uspešen.

18. Pritožnica je 22. julija 2016 vložila tožbo pri Splošnem sodišču, s katero je zlasti predlagala, naj se razglasi ničnost odločbe predsednika EIB in poročila preiskovalnega odbora ter naj se EIB naloži, da ji mora plačati 20.000 EUR kot povračilo nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpela, in 977 EUR (vključno z DDV) skupaj z začasnim zneskom 5850 EUR za poplačilo zdravstvenih stroškov, ki naj bi jih še imela zaradi navedene škode.

19. Pritožnica je v tožbi na prvi stopnji v bistvu navedla dva tožbena razloga. Prvi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev pravil preiskovalnega postopka in procesnih pravic pritožnice v skladu s členom 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), in členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), ker naj ne bi bilo upoštevanih več faz v preiskovalnem postopku. Drugi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 8 EKČP in člena 7 Listine, ker naj bi poročilo preiskovalnega

odbora in odločba predsednika EIB v utemeljitvi vsebovala elemente, ki naj bi spadali v pritožničino zasebno življenje, zlasti tiste v zvezi z njenim psihičnim zdravjem, in ki naj za predmet preiskave ne bi bili pomembni. Pritožnica je menila, da je mogoče s temi nezakonitimi ravnanji utemeljiti razglasitev ničnosti odločbe predsednika EIB in nastanek nepogodbene odgovornosti EIB.

20. Splošno sodišče je v sodbi z dne 13. julija 2017 (v nadaljevanju: izpodbijana sodba) [5] najprej v celoti zavrnilo odškodninske zahtevke pritožnice, saj je menilo, da nobeden od njenih očitkov ne pomeni nezakonitega ravnanja, ki bi ga bilo mogoče očitati EIB. Zato je ob upoštevanju dejstva, da je pritožnica trdila, da se zatrjevana nezakonita ravnanja, zaradi katerih je predlagala razglasitev ničnosti, ujemajo z ravnanji, ki jih je očitala EIB v okviru odškodninskih zahtevkov, še odločilo, da je treba zavrniti tudi predloga za razglasitev ničnosti.

IV. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

21. Pritožnica je z vlogo z dne 22. septembra 2017 vložila to pritožbo zoper sodbo Splošnega sodišča.

22. Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano sodbo v celoti razveljavi;

– razglasi za nično odločbo predsednika EIB z dne 16. oktobra 2015 o neugoditvi pritožbi zaradi spolnega nadlegovanja, ki jo je vložila pritožnica, in poročilo preiskovalnega odbora EIB z dne 14. septembra 2015 (vključno z izbrisom nekaterih elementov poročila, kot je to obširneje opisano v nadaljevanju);

– EIB naloži, naj ji povrne zdravstvene stroške zaradi škode, ki jo je utrpela, (i) v višini 977 EUR (vključno z DDV) do današnjega dne in (ii) v začasno določeni višini 5850 EUR za prihodnje zdravstvene stroške;

– EIB naloži, naj ji plača odškodnino za nastalo nepremoženjsko škodo v višini 20.000 EUR;

– EIB naloži, naj ji povrne stroške, priglašene v okviru tega postopka, ki znašajo 35.100 EUR (vključno z DDV);

– EIB naloži, naj ji povrne stroške tega pritožbenega postopka in postopka pred Splošnim sodiščem;

– odredi vrnitev zadeve EIB, da ta ponovno uvede postopek v skladu s politiko dostojanstva na delovnem mestu in/ali da predsednik EIB izda novo odločbo.

23. EIB Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo zavrne;

– pritožnici naloži plačilo stroškov.

24. Pritožnica in EIB sta bili zastopani na obravnavi 26. septembra 2018.

5 Sodba Splošnega sodišča z dne 13. julija 2017, OZ/EIB (T-607/16, neobjavljena, EU:T:2017:495).

V. Pravna presoja

25. Pritožnica v podporo pritožbi navaja tri razloge, ki se nanašajo, prvič, na kršitev člena 47 Listine in člena 6 EKČP, drugič, na kršitev člena 7 Listine in člena 8 EKČP ter, tretjič, na odrekanje sodnega varstva.

26. Prvi pritožbeni razlog se v bistvu nanaša na presojo Splošnega sodišča v zvezi s potekom preiskovalnega postopka z vidika zahtev politike dostojanstva na delovnem mestu in procesnih pravic pritožnice v skladu s členom 47 Listine in členom 6 EKČP. Ta pritožbeni razlog se deli na štiri dele, ki se nanašajo na različne napake, ki naj bi jih storilo Splošno sodišče, in sicer na napačno opredelitev obsega procesnih pravic, ki jih ima vlagatelj pritožbe, na neobstoj posledic neupoštevanja rokov, določenih za preiskovalni postopek, na napačno presojo ustrezne sestave preiskovalnega odbora in na zavrnitev trditev, ki se nanašajo na pritožničin dvom o zaupni obravnavi njene pritožbe.

27. Drugi in tretji pritožbeni razlog se nanašata na to, da je Splošno sodišče zavrnilo trditve, s katerimi je pritožnica želela – zlasti ob upoštevanju člena 7 Listine in člena 8 EKČP – dokazati nezakonitost več elementov iz poročila preiskovalnega odbora, na podlagi katerih naj bi predsednik EIB sprejel odločbo o zavrnitvi pritožbe kot neutemeljene.

A. Dopustnost

28. Na prvem mestu je treba ugotoviti, da tožba pred Splošnim sodiščem zoper odločbo predsednika EIB z dne 16. oktobra 2015, tudi če je bila vložena 22. julija 2016, torej devet mesecev po sprejetju te odločbe, ni bila nedopustna.[6] Iz sodne prakse namreč izhaja, da se trimesečni rok iz člena 41, prvi odstavek, Pravilnika o osebju EIB[7] za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču prekine, dokler traja spravni postopek, začet na podlagi člena 41, tretji odstavek, istega pravilnika.[8] Čeprav ta postopek ni obvezen, njegova uporaba ne sme posegati v pravico zadevne osebe, da vloži tožbo pri sodišču Unije.[9] Zato je treba šteti, da začne rok za vložitev tožbe teči šele od datuma končne odločbe, s katero se ugotovi neuspeh spravnega postopka, v obravnavani zadevi 29. junija 2016.

29. Na drugem mestu EIB navaja dva ugovora nedopustnosti pritožbe. V zvezi s tem trdi, prvič, da se pritožba ne nanaša na nobeno konkretno točko izpodbijane sodbe in, drugič, da so v njej večinoma zgolj ponovljene trditve, ki so bile že predstavljene v tožbi na prvi stopnji.

30. Kar zadeva prvi ugovor nedopustnosti, zadostuje ugotovitev, da je očitek brez dejanske podlage, saj je v pritožbi v opombah napoteno na konkretne točke izpodbijane sodbe. Poleg tega člen 169(2) Poslovnika Sodišča nikakor ne določa formalne obveznosti navedbe oštevilčenih točk izpodbijane sodbe. Zadostuje že to, da trditve, ki jih vsebuje pritožba, Sodišču omogočajo opredelitev razlogovanja Splošnega sodišča, v katerem naj bi bilo napačno uporabljeno pravo, tako da lahko opravi nalogo, ki jo ima na zadevnem področju, in izvede nadzor zakonitosti.[10]

6 Kar zadeva pristojnost Sodišča, da v pritožbenem postopku prvič po uradni dolžnosti sproži vprašanje nedopustnosti tožbe pred Splošnim sodiščem, glej sodbo Sodišča z dne 23. aprila 2009, Sahlstedt in drugi/Komisija (C-362/06 P, EU:C:2009:243, točka 22).

7 Ta rok je bil v Pravilnik o osebju EIB dodan po izreku sodbe z dne 28. februarja 2013, Preveritev Arango Jaramillo in drugi/EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134). Vendar Splošno sodišče meni, da se ta nova različica uporablja le za člana osebja, ki je bil zaposlen po letu 2013; glej na primer sodbo z dne 4. oktobra 2018, PD/EIB (T-615/16, neobjavljena, EU:T:2018:642, točka 48). Vsekakor iz zgoraj navedene sodbe Sodišča v zvezi s položajem pred letom 2013 izhaja, da niti tožbe zoper dejanje, ki ga je mogoče pripisati EIB, vložene v roku, daljšem od treh mesecev, ni mogoče samodejno obravnavati, kot da je bila vložena v nerazumnem roku.

8 Glej v tem smislu stališče generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi Preveritev Arango Jaramillo in drugi/EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2012:733, točka 51); sodbo Splošnega sodišča z dne 6. marca 2001, Dunnett in drugi/EIB (T-192/99, EU:T:2001:72, točka 56), in sodbo Sodišča za uslužbence z dne 10. julija 2014, CG/EIB (F-95/11 in F-36/12, EU:F:2014:188, točka 80).

9 Pred revizijo Pravilnika o osebju EIB leta 2013 po izreku sodbe z dne 28. februarja 2013, Preveritev Arango Jaramillo in drugi/EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134), uporaba spravnega postopka ni bila obvezna.

10 Glej v tem smislu sklep z dne 19. junija 2014, Cartoon Network/UUNT (C-670/13 P, neobjavljen, EU:C:2014:2024, točke od 42 do 46), in sodbo z dne 7. novembra 2013, Wam Industriale/Komisija (C-560/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:726, točka 44). Tako razlago člena 169(2) Poslovnika potrjuje tudi besedilo te določbe v drugih jezikovnih različicah poleg francoske, kot so nemška, angleška in poljska.

31. Kar zadeva drugi ugovor nedopustnosti, je treba ugotoviti, da se večina trditev, ki jih je navedla pritožnica, v bistvu nanaša na pravno presojo, ki jo je opravilo Splošno sodišče. Iz ustaljene sodne prakse Sodišča pa izhaja, da se lahko, če stranka izpodbija način, kako je Splošno sodišče razlagalo ali uporabilo pravo Unije, pravna vprašanja, obravnavana v postopku na prvi stopnji, ponovno obravnavajo v pritožbenem postopku. [11]

32. To pa ne drži v zvezi s trditvami pritožnice glede tega, da je Splošno sodišče zavrnilo očitek v zvezi s sestavo preiskovalnega odbora in zaupno obravnavo pritožbe (tretji in četrti del prvega pritožbenega razloga). V zvezi s tem pritožnica zgolj ponavlja dejanske trditve, ki jih je predstavila že v postopku na prvi stopnji. Ponavlja zlasti očitek, da imenovane osebe niso bile ustrezno usposobljene in nepristranske, s čimer želi izpodbijati presojo dejstev, ki jo je opravilo Splošno sodišče, ne da bi se pri tem sklicevala na izkrivljanje dejstev. Zato je treba te trditve na podlagi člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU in člena 58 Statuta Sodišča Evropske unije, v skladu s katerim je nadzor zakonitosti, ki ga izvede Sodišče v okviru pritožbe, omejen na pravna vprašanja, zavreči kot nedopustne.

33. Na tretjem mestu, kar zadeva predlog pritožnice v zvezi z izbrisom nekaterih domnevno nezakonitih elementov iz poročila preiskovalnega odbora, zadostuje ugotovitev, da je Splošno sodišče v točkah 22 in 23 izpodbijane sodbe upravičeno menilo, da sodišča Unije niso pristojna za izrekanje odredb institucijam. [12] Poleg tega pritožnica tega dela sodbe v pritožbi ni izpodbijala. Zato je treba ta predlog takoj zavreči kot nedopusten.

34. Prav tako je treba ugotoviti, da lahko razveljavitev sodbe Splošnega sodišča, in če je to primerno, razglasitev ničnosti odločbe predsednika EIB sicer prav gotovo privedeta do uvedbe morebitnega novega preiskovalnega postopka znotraj EIB, vendar Sodišče kljub temu ni pristojno za to, da odredi njegovo ponovno uvedbo, saj mora uprava sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe Sodišča. [13] Torej je zadnji pritožbeni predlog prav tako nedopusten.

B. Vsebinska presoja

35. Pritožnica Sodišču predlaga tako razveljavitev sodbe Splošnega sodišča kot tudi razglasitev ničnosti odločbe predsednika EIB in ugotovitev nepogodbene odgovornosti EIB.

36. Zato je treba najprej preučiti, ali napake pri uporabi prava, ki se očitajo Splošnemu sodišču, upravičujejo razveljavitev izpodbijane sodbe (oddelka 1 in 2). V primeru pritrdilnega odgovora se bo treba nato še vprašati, ali stanje postopka dovoljuje odločanje o zadevi ter ali napake, ki se očitajo EIB, upravičujejo morebitno razglasitev ničnosti odločbe predsednika EIB in ugotovitev nepogodbene odgovornosti EIB (oddelek 3).

11 Glej sodbo z dne 26. oktobra 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun/Komisija (C-68/05 P, EU:C:2006:674, točka 54), ter natančneje v zvezi s presojo poteka upravnega postopka moje sklepne predloge v zadevi Wunenburger/Komisija (C-362/05 P, EU:C:2007:104, točka 77) in sodbo z dne 7. junija 2007, Wunenburger/Komisija (C-362/05 P, EU:C:2007:322, točka 92).

12 Sodba z dne 23. aprila 2002, Campogrande/Komisija (C-62/01 P, EU:C:2002:248, točka 43).

13 Člen 113(1) Poslovnika Sodišča določa, da se s pritožbo predlaga, da se odločba Splošnega sodišča v celoti ali deloma razveljavi, in če je to primerno, da se predlogom, podanim na prvi stopnji, v celoti ali deloma ugodi; glej sodbo z dne 9. septembra 2008, FIAMM in drugi/Svet in Komisija (C-120/06 P in C-121/06 P, EU:C:2008:476, točka 205).

1. Pritožba

a) Prvi pritožbeni razlog

37. S prvim pritožbenim razlogom pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je po preučitvi poteka preiskovalnega postopka odločilo, da nepravilnosti, na katere se je sklicevala pritožnica, niso pomenile kršitve njenih procesnih pravic v skladu s členom 47 Listine in členom 6 EKČP ter da zato ne upravičujejo niti razglasitve ničnosti odločbe predsednika EIB niti ugotovitve nepogodbene odgovornosti EIB.

1) Prvi del prvega pritožbenega razloga: napačna opredelitev obsega procesnih pravic pritožnice

38. Pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je kršilo njene pravice, ki izhajajo iz člena 47 Listine in člena 6 EKČP, ker je v točki 52 izpodbijane sodbe menilo, da so pravice vlagatelja pritožbe v preiskovalnem postopku zaradi spolnega nadlegovanja, uvedenem v skladu s politiko dostojanstva na delovnem mestu, bolj omejene kot pravice nasprotne stranke. Splošno sodišče naj bi na podlagi te napačne predpostavke neupravičeno zavrnilo trditve o kršitvah postopka, na katere se je sklicevala pritožnica.

39. Natančneje, pritožnica na prvem mestu trdi, da je Splošno sodišče kršilo načelo enakosti orožij, načelo kontradiktornosti in njeno pravico do obrambe, ker je menilo, da je preiskovalni odbor s tem, da ji ni predložil izjav osebe, obtožene nadlegovanja, in oseb, zaslišanih med preiskavo, na katerih je temeljila odločba o zavrnitvi pritožbe, ravnal zakonito.

40. Na drugem mestu pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo, ker je menilo, da zadostuje, da preiskovalni odbor zasliši le dve od enajstih prič, ki jih je predlagala, z obrazložitvijo, da mu nikakor ni treba zaslišati vseh prič, ki jih predlaga stranka v postopku.

41. Na tretjem mestu pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo, ker je razsodilo, da je preiskovalni odbor zakonito zavrnil zdravniška poročila, ki jih je predložila v podporo pritožbi, ker so bila ta poročila sestavljena po tem, ko so se sporna dejstva zgodila. Splošno sodišče naj bi, ker je tako omejilo njene možnosti predložitve dokazov, kršilo njeno pravico do izjave in pravico do obrambe.

42. Odgovor Splošnega sodišča na očitke, ki jih je navedla pritožnica v postopku na prvi stopnji in ki se nanašajo na to, da EIB v preiskovalnem postopku ni spoštovala njenih pravic, temelji na sodni praksi Sodišča za uslužbence,[14] ki jo je potrdilo Splošno sodišče[15] in v skladu s katero položaja vlagatelja pritožbe v okviru preiskovalnega postopka zaradi psihičnega nadlegovanja ni mogoče enačiti s položajem osebe, ki je predmet pritožbe, zato se vlagatelj pritožbe ne more sklicevati na enake procesne pravice kot obtožena oseba.

43. Ker je bila ta sodna praksa izoblikovana v zvezi z zadevami, ki jih urejajo Kadrovski predpisi, je treba najprej opozoriti na glavne značilnosti postopka, uvedenega na podlagi prošnje za pomoč v skladu s Kadrovskimi predpisi, in na značilnosti preiskovalnega postopka, kakršen je tisti iz obravnavane zadeve (oddelek (i)). Nato bom iz tega izpeljala ugotovitve v zvezi s procesnimi pravicami, ki jih je treba v okviru takega postopka priznati različnim zadevnim osebam (oddelek (ii)). Nazadnje bom še preučila, ali so bile te zahteve v obravnavani zadevi izpolnjene (oddelek (iii)).

14 Sodba Sodišča za uslužbence z dne 16. decembra 2015, De Loecker/ESZD (F-34/15, EU:F:2015:153, točka 43).

15 Sodba Splošnega sodišča z dne 23. septembra 2015, Cerafogli/ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, točka 40).

i) Upravni preiskovalni postopki zaradi nadlegovanja v institucijah Unije

44. Obveznost uprave Unije, da ukrepa v podporo članu osebja, ki meni, da je žrtev nadlegovanja ali kakršne koli druge oblike ustrahovanja, izhaja iz obveznosti pomoči navedene uprave, na katero se – kar zadeva zaposlitvena razmerja, urejena s Kadrovskimi predpisi Unije – nanaša člen 24 teh predpisov. Vložitvi prošnje za pomoč v skladu s Kadrovskimi predpisi sledi upravna preiskava, katere namen je dokazati dejstva in ob poznavanju položaja sprejeti ustrezne ukrepe. Iz tega sledi, da namen upravne preiskave ni sankcionirati določeno ravnanje, ampak predvsem ugotoviti, ali mora uprava ukrepati v podporo enemu od uradnikov.[16] Za to zadostuje predložitev dokaza *prima facie* glede resničnosti trditev, ne da bi to kakor koli prejudiciralo izid morebitnega disciplinskega postopka, uvedenega zatem.[17]

45. Podobno je v skladu s politiko dostojanstva na delovnem mestu EIB v zvezi z delovnimi razmerji, urejenimi s Pravilnikom o osebju EIB, določen formalni postopek, v okviru katerega ima domnevna žrtev možnost, da uradno vloži pritožbo, s katero se sproži preiskovalni postopek. Vendar je treba kljub vsemu ugotoviti, da se ta postopek razlikuje od preiskovalnega postopka, uvedenega na podlagi prošnje za pomoč v skladu s Kadrovskimi predpisi.[18] Postopek iz obravnavane zadeve namreč kot mogoči izid postopka predvideva ne le zavrnitev pritožbe ali uvedbo disciplinskega postopka zoper osebo, obtoženo nadlegovanja, ampak tudi uvedbo takega postopka zoper domnevno žrtev, če bi se štelo, da je njena pritožba neutemeljena ali zlonamerna. S tega vidika torej presega postopek, ki se uvede na podlagi prošnje za pomoč v skladu s Kadrovskimi predpisi.

ii) Procesne pravice zadevnih oseb v preiskovalnem postopku zaradi nadlegovanja

46. Splošno sodišče je imelo pred kratkim priložnost opozoriti na okoliščine, v katerih se je izoblikovala sodna praksa v zvezi s prošnjami za pomoč v skladu s Kadrovskimi predpisi, navedena v točki 42 teh sklepnih predlogov, in pojasniti njeno področje uporabe.[19]

47. Iz teh pojasnil izhaja, da namen sodne prakse Splošnega sodišča ni niti omejiti procesne pravice vlagatelja pritožbe v preiskovalnem postopku zaradi nadlegovanja kot take niti ni njen namen zadevnega vlagatelja *a priori* postaviti v manj ugoden položaj kot nasprotno stranko, torej domnevnega nadlegovalca.[20] Prej kot to je treba razlikovati med upravnim preiskovalnim postopkom, ki se začne s prošnjo za pomoč v skladu s Kadrovskimi predpisi, na eni strani in disciplinskim postopkom, ki se, če je to primerno, uvede v nadaljevanju, na drugi strani.[21] Medtem ko je po mnenju Splošnega sodišča upravni postopek načeloma urejen s pravicami, ki izhajajo iz člena 41 Listine, se pravica do obrambe v pravem pomenu besede uporablja šele v fazi disciplinskega postopka.[22]

16 Sodbe Sodišča za uslužbence z dne 16. maja 2012, Skareby/Komisija (F-42/10, EU:F:2012:64, točka 46); z dne 23. oktobra 2013, BQ/Računsko sodišče (F-39/12, EU:F:2013:158, točka 72), in z dne 10. julija 2014, CG/EIB (F-103/11, EU:F:2014:185, točka 148), ter sodba Splošnega sodišča z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točke 68, 71 in 72). To ukrepanje je lahko v obliki disciplinskega postopka zoper domnevnega nadlegovalca, lahko pa tudi v obliki ukrepa premestitve; glej sodbo Sodišča za uslužbence z dne 9. decembra 2008, Q/Komisija (F-52/05, EU:F:2008:161, točke od 207 do 213).

17 Sodba Sodišča za uslužbence z dne 16. decembra 2015, De Loecker/ESZD (F-34/15, EU:F:2015:153, točka 41).

18 Splošno sodišče je pred kratkim poudarilo terminološko razliko, to je razliko med „pritožbo“ iz Pravilnika o osebju ECB (ki je v zvezi s tem podoben pravilniku EIB) in „prošnjo za pomoč“ v skladu s Kadrovskimi predpisi, in sicer v sodbi z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točki 77 in 78).

19 Sodba Splošnega sodišča z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393).

20 Sodba Splošnega sodišča z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točki 69 in 70).

21 Sodba Splošnega sodišča z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točki 71 in 72).

22 Podobnosti med disciplinskim in kazenskim postopkom so bile predstavljene v sklepnih predlogih generalnega pravobranilca K. Roemerja v zadevi Van Eick/Komisija (35/67, neobjavljeni, EU:C:1968:32, str. 510) in sklepnih predlogih generalnega pravobranilca S. Alberja v zadevi Tzoanos/Komisija (C-191/98 P, EU:C:1999:127, točka 27).

48. Splošno sodišče sicer priznava, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso spoštovanje pravice do obrambe v vsakem postopku, uvedenem zoper osebo, ki bi lahko privedel do akta, ki posega v njen položaj, temeljno načelo prava Unije in mora biti zagotovljeno, tudi če ni nobenih pravil, ki urejajo zadevni postopek.[23] Ker pa je vloga vlagatelja prošnje za pomoč predvsem sodelovanje pri dobri izvedbi preiskave, da se ugotovijo dejstva, Splošno sodišče meni, da tega postopka ni mogoče šteti za postopek, uveden zoper navedeno osebo.[24] Po drugi strani priznava, da mora imeti oseba, obtožena nadlegovanja, že od začetka postopka možnost, da se brani pred obtožbami, ki se nanašajo nanjo.[25] Torej je Splošno sodišče zaradi različne vloge, ki jo ima vsaka od zadevnih oseb v preiskovalnem postopku, v več sodbah odločilo, da se njune procesne pravice med seboj razlikujejo.

49. V zvezi s tem je treba kljub vsemu ugotoviti, da se člen 41 Listine vsekakor uporablja za vsak upravni postopek ne glede na to, ali gre za akuzatorni ali inkvizitorni postopek, pri čemer je s tem členom določena zlasti pravica vsake osebe, da se izjasni pred sprejetjem ukrepa, ki jo prizadene. Poleg tega je treba opozoriti, da se načelo kontradiktornosti prav tako uporablja v vsakem postopku, v katerem bi lahko bila izdana odločba, ki občutno vpliva na interese neke osebe.[26] Torej ni treba dokončno odločiti o tem, ali upravni preiskovalni postopek – pa naj bo urejen s pravili Kadrovskih predpisov ali s pravili politike dostojanstva na delovnem mestu EIB – spada na področje uporabe členov 47 in 48 Listine.[27]

50. Čeprav nedvomno drži, da oseba, obtožena nadlegovanja, že od samega začetka postopka tvega sprejetje ukrepa, ki jo prizadene, v smislu člena 41(2) Listine, to je odločbe o ugoditvi prošnji za pomoč, je treba hkrati pripomniti, da lahko preiskovalni postopek prizadene tudi osebo, ki je vložila to prošnjo. Tako je zlasti, če se med postopkom izkaže, da bo prošnja za pomoč zavrnjena.[28] Enako kot mora biti osebi, obtoženi nadlegovanja, omogočeno, da se brani pred obtožbami, ki se nanašajo nanjo, in ji mora biti zato dana možnost, da se v preiskavi izjasni, po potrebi tudi večkrat, mora biti torej tudi vlagatelj pritožbe zaslišan v zvezi z razlogi, zaradi katerih namerava uprava njegovo prošnjo zavrniti, če gre za tak primer.[29] To je v svoji sodni praksi priznalo tudi Splošno sodišče.[30]

51. Ker mora uprava vsaki osebi, v položaj katere se posega, dati možnost, da učinkovito izrazi[31] svoje stališče, to po mojem mnenju pomeni, da mora biti vlagatelju pritožbe omogočeno, da izpodbija kakršen koli element, s katerim namerava pristojni organ utemeljiti svojo odločbo o zavrnitvi, pa naj bodo to izjave prič ali drugi viri, in da lahko v zvezi s tem predloži kakršen koli dokaz. Iz sodne

23 Sodbi z dne 9. novembra 2006, Komisija/De Bry (C-344/05 P, EU:C:2006:710, točka 37), in z dne 14. junija 2016, Marchiani/Parlament (C-566/14 P, EU:C:2016:437, točka 51). Odločbe o prenehanju napotitve ni mogoče šteti za postopek, uveden zoper zadevno osebo, v smislu te sodne prakse; glej sodbo z dne 29. aprila 2004, Parlament/Reynolds (C-111/02 P, EU:C:2004:265, točka 57). Po drugi strani pa je treba disciplinski postopek šteti za postopek, uveden zoper zadevno osebo, v smislu te sodne prakse, kar upravičuje uporabo pravice do obrambe, kot je določena v Prilogi IX h Kadrovskim predpisom.

24 Sodba Splošnega sodišča z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točka 66), v kateri je povzeta rešitev iz sodb Sodišča za uslužbence z dne 16. maja 2012, Skareby/Komisija (F-42/10, EU:F:2012:64, točke od 46 do 48); z dne 6. oktobra 2015, CH/Parlament (F-132/14, EU:F:2015:115, točka 57), in z dne 23. oktobra 2013, BQ/Računsko sodišče (F-39/12, EU:F:2013:158, točka 72).

25 Sodba Splošnega sodišča z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točka 69).

26 Glej sodbi z dne 2. decembra 2009, Komisija/Irska in drugi (C-89/08, EU:C:2009:742, točka 50), ter z dne 9. marca 2010, ERG in drugi (C-379/08 in C-380/08, EU:C:2010:127, točka 54), na področju javnih uslužbencev pa sodbi z dne 6. oktobra 1982, Alvarez/Parlament (206/81, EU:C:1982:333, točka 6), in z dne 17. novembra 1983, Tréfois/Sodišče (290/82, EU:C:1983:334, točka 19). Kar zadeva, natančneje, zavrnitev pritožbe zaradi nadlegovanja, glej sodbo Splošnega sodišča z dne 23. septembra 2015, Cerafogli/ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, točki 35 in 41).

27 Ker pritožnica Splošnemu sodišču v bistvu očita, da je kršilo njeno pravico do izjave in načelo kontradiktornosti, torej načeli, ki sta določeni tudi s členom 41 Listine, je za rešitev obravnavanega spora brezpredmetno, da ti načeli formalno navezuje na člen 47 Listine in člen 6 EKČP.

28 Sodba Splošnega sodišča z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točka 73).

29 Glej v tem smislu sodbo z dne 9. novembra 2006, Komisija/De Bry (C-344/05 P, EU:C:2006:710, točki 37 in 38).

30 Sodbe z dne 24. oktobra 1996, Komisija/Lisrestal in drugi (C-32/95 P, EU:C:1996:402, točka 21); z dne 22. oktobra 2013, Sabou (C-267/12, EU:C:2013:678, točka 38), in z dne 14. junija 2016, Marchiani/Parlament (C-566/14 P, EU:C:2016:437, točka 51), ter sodbi Splošnega sodišča z dne 23. septembra 2015, Cerafogli/ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, točka 34), in z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točki 69 in 74).

31 Sodbi Splošnega sodišča z dne 8. decembra 2005, Reynolds/Parlament (T-237/00, EU:T:2005:437, točka 101), in z dne 8. marca 2005, Vlachaki/Komisija (T-277/03, EU:T:2005:83, točka 64), ter sodba Sodišča z dne 20. decembra 2017, Prequ' Italia (C-276/16, EU:C:2017:1010, točka 46). V zvezi s pravico do tega, da vsakdo učinkovito izrazi svoje stališče, glej sklepne predloge generalnega pravobranilca L. M. Poiaresa Madura v zadevi Komisija/De Bry (C-344/05 P, EU:C:2006:483, točka 44 in naslednje).

prakse Splošnega sodišča v zvezi s tem tako izhaja, da zlasti ni mogoče šteti, da že upoštevanje prvotne pritožbe ali predhodnih pripomb zadostuje za ugotovitev spoštovanja pravice vlagatelja pritožbe do izjave. Zlasti se lahko za potrebno izkaže to, da se vlagatelju pritožbe da možnost predstavitve pripomb o osnutku poročila preiskave.[32]

52. Ti preudarki, ki veljajo za vsako upravno preiskavo zaradi nadlegovanja, še toliko bolj veljajo za preiskovalni postopek, uveden v skladu z notranjim pravilnikom EIB, saj ta določa možnost sprejetja več odločitev, ki prizadenejo vlagatelja pritožbe v smislu člena 41(2) Listine in med katerimi je tudi možnost, da se zoper njega uvede postopek.

iii) Spoštovanje procesnih pravic pritožnice v obravnavani zadevi

– Pravica pritožnice, da se izjasni o izjavah nasprotne stranke in prič

53. Iz zgoraj navedenega izhaja, da mora imeti vlagatelj pritožbe najpozneje od trenutka, ko se izkaže, da bo pritožba zavrnjena, v skladu s členom 41 Listine enake procesne pravice, kot jih ima oseba, obtožena nadlegovanja.[33] Torej lahko vlagatelj pritožbe enako kot oseba, obtožena nadlegovanja, zahteva, da se mu da možnost (lahko tudi večkratne) izjave v zvezi z dejstvi, ki ga zadevajo, zlasti če pristojni organ opravi presojo njegovega lastnega ravnanja.

54. V nasprotju s presojo Splošnega sodišča iz točke 52 izpodbijane sodbe je torej mogoče položaj vlagatelja pritožbe v preiskovalnem postopku – glede na okoliščine obravnavane zadeve – popolnoma izenačiti s položajem osebe, obtožene nadlegovanja. Splošno sodišče je kljub temu odločilo, da preiskovalni odbor s tem, da pritožnici ni želel predložiti vsebine izjav osebe, obtožene nadlegovanja, in prič, da bi lahko v zvezi s tem predložila stališča, ni ravnal nezakonito. V zvezi s tem se je oprlo zlasti na dejstvo, da s politiko dostojanstva na delovnem mestu ni določeno, da se izjave osebe, obtožene nadlegovanja, predložijo vlagatelju pritožbe.[34] Vendar politika dostojanstva na delovnem mestu ne more odstopati od načel prava Unije, na katera je bilo opozorjeno v točki 48 teh sklepnih predlogov. Splošno sodišče s tako odločitvijo torej ni upoštevalo vsebine pravice pritožnice do izjave v preiskovalnem postopku in načela kontradiktornosti.

55. Vsekakor je očitno, da Splošno sodišče ni upoštevalo dejstva, da je že zavrnitev pritožbe kot taka akt, ki prizadene pritožnico, iz česar bi moralo izpeljati, da bi ji bilo treba predložiti izjave prič in osebe, obtožene nadlegovanja, s katerimi je nameraval predsednik utemeljiti svojo odločbo. To neupoštevanje je še toliko bolj presenetljivo, ker je Sodišče za uslužbence že večkrat poudarilo, da lahko že samo morebitno priznanje uprave, da gre za nadlegovanje, blagodejno vpliva na ozdravitev nadlegovane osebe v terapevtskem procesu, zato mora uprava pred zavrnitvijo pritožbe zadevno osebo učinkovito zaslišati.[35] To še toliko bolj velja v primeru pritožnice, saj so bila zavrnitvi pritožbe poleg tega priložena še priporočila, v katerih se ji je očitalo, da je, ker naj ne bi imela pozitivnega pristopa, sama vir ugotovljenih težav.

32 Kar sta prav tako zahtevali Splošno sodišče v sodbi z dne 23. septembra 2015, Cerafogli/ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, točka 50), in Sodišče za uslužbence v sodbi z dne 23. oktobra 2013, BQ/Računsko sodišče (F-39/12, EU:F:2013:158, točki 73 in 74). Splošno sodišče je v sodbi z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393), celo odločilo, da ne zadostuje niti to, da je uprava tožečo stranko zaslišala v zvezi z razlogi za zavrnitev njene prošnje, ne da bi ji omogočila dostop do poročila posvetovalnega odbora.

33 Glej v tem smislu tudi sodbo Splošnega sodišča z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točka 69).

34 Glej točko 54 izpodbijane sodbe.

35 Glej sodbi Sodišča za uslužbence z dne 23. oktobra 2013, BQ/Računsko sodišče (F-39/12, EU:F:2013:158, točka 72), in z dne 16. decembra 2015, De Loecker/ESZD (F-34/15, EU:F:2015:153, točka 43); glej tudi nedavno sodbo Splošnega sodišča z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točka 64).

56. V zvezi s tem iz točk 48 in 49 ter točk 69 in 71 izpodbijane sodbe izhaja, da je Splošno sodišče priznalo, da so bile izjave osebe, obtožene nadlegovanja, in prič v zvezi s poklicnimi rezultati pritožnice, njenim zdravstvenim (psihičnim) stanjem in njenimi zasebnimi težavami odločilne ter so privedle do tega, da je bila verodostojnost pritožnice oslabljena in je navsezadnje predsednik EIB pritožbo zavrnil. Ker pa pritožnica v času vložitve pritožbe in zaslišanja s temi elementi seveda ni mogla biti seznanjena in se z njimi ni mogla seznaniti niti pozneje, ni mogoče šteti, da je bila pred zavrnitvijo pritožbe učinkovito zaslišana.

57. Iz tega sledi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker v takih okoliščinah pritožnici ni priznalo pravice, da se seznani s stališči nasprotne stranke in vsebino pričanj, da bi tako lahko predložila svoja stališča ali nove elemente v podporo svojim trditvam. To še toliko bolj drži, ker je Splošno sodišče v točki 48 izpodbijane sodbe navedlo, da se je predmet preiskave med postopkom resnično spremenil, saj je predsednik EIB razmišljal o sprejetju disciplinskih ukrepov zoper pritožnico, ne da bi bila ta zaslišana o dejstvih, ki so utemeljevala ta preobrat.

58. To, da disciplinski postopek navsezadnje ni bil uveden, ne more omajati te ugotovitve. V nasprotju s trditvami pooblaščenega zastopnika EIB na obravnavi je zavrnitev pritožbe tista, ki pritožnico prizadene v smislu člena 41 Listine, ne pa zgolj poznejša uvedba disciplinskega postopka.

59. Splošno sodišče vsekakor ni navedlo niti okoliščin, zaradi katerih bi bilo mogoče dopustiti trditev, da ravnanje EIB izhaja iz prizadevanj za preprečitev tveganja, da bi pritožnica vplivala na priče, ali da bi bilo mogoče, če je to primerno, omejitev njenega dostopa do izjav prič upravičiti z drugimi razlogi zaupnosti.[36] V takem primeru bi poleg tega zadostovalo, da bi bila pritožnici predložena zgolj vsebina izjav prič ali povzetek vidikov, upoštevanih v poročilu preiskave, ne da bi bila razkrita identiteta oseb, ki so bile vir teh pričanj.

60. Iz vsega navedenega izhaja, da je Splošno sodišče, ker je v takih okoliščinah odločilo, da preiskovalni odbor ni bil dolžan pritožnici predložiti vsebine izjav osebe, obtožene nadlegovanja, in prič, na katere se je ta odbor nameraval opreti pri izoblikovanju priporočil, napačno uporabilo pravo. Prvi očitek iz prvega dela prvega pritožbenega razloga je torej treba sprejeti.

– Pravica pritožnice, da zahteva, naj se na pričanje povabijo predlagane priče

61. Pritožnica Splošnemu sodišču še očita, da je odločilo, da za zagotovitev spoštovanja njene pravice do izjave in načela kontradiktornosti na pričanje ni bilo treba povabiti vseh prič, ki jih je predlagala.

62. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da iz sodne prakse Sodišča za uslužbence, navedene v točki 55 izpodbijane sodbe, izhaja, da sicer ni treba, da preiskovalni odbor na pričanje povabi vse priče, ki jih predlaga vlagatelj pritožbe, saj ima v zvezi z vodenjem preiskave diskrecijsko pravico.[37] Vendar pa je tudi ta diskrecijska pravica omejena z načelom dobrega upravljanja in procesnimi pravicami zadevnih oseb, določenimi v členu 41 Listine. Torej odločitve preiskovalnega odbora, kar zadeva potek preiskave, niso samodejno izključene iz kakršnega koli sodnega nadzora. Tako preiskovalni odbor zlasti ne more brez obrazložitve in utemeljitve ne zaslišati predlaganih prič, ampak mora ravnati tako, da so stranke zaslišane pravično in se jim tako zagotovi pravica do izjave.

36 Sodba Splošnega sodišča z dne 23. septembra 2015, Cerafogli/ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, točka 45). Vendar je imela v tej zadevi pritožnica dostop do osnutka poročila preiskovalnega odbora, v katerem so bile povzete izjave prič.

37 Sodbi Sodišča za uslužbence z dne 13. decembra 2012, Donati/ECB (F-63/09, EU:F:2012:193, točka 187), in z dne 10. julija 2014, CG/EIB (F-103/11, EU:F:2014:185, točka 157); glej tudi nedavno sodbo Splošnega sodišča z dne 29. junija 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, točke od 97 do 101).

63. Sodišče za uslužbence je s tega vidika priznalo, da preiskovalni odbor na pričanje upravičeno ni povabil dodatnih prič v zadevi, v kateri je že povabil 15 od 18 prič, ki jih je predlagala zadevna stranka, in še 20 drugih.[38] Iz tega je mogoče izpeljati, da ne more obstajati obveznost, da se na pričanje povabijo vse priče, ki jih predlaga ena od strank, kadar preiskovalni odbor meni, da je dovolj seznanjen z dejstvi, in ko so bile zadevne stranke že primerno zaslišane. Prav tako se je Sodišče za uslužbence v drugi zadevi oprlo na dejstvo, da je imel preiskovalec v spisu na voljo dovolj elementov za potrditev odločitve, ki jo je sprejel v zvezi s tem, da na pričanje povabi le 12 od 52 prič, ki jih je predlagala tožeča stranka.[39]

64. Vendar se Splošno sodišče v izpodbijani sodbi ni vprašalo, ali je imel odbor že dovolj podatkov oziroma ali je bila pritožnica že ustrezno zaslišana. Nasprotno, iz pritožbe izhaja, prvič, da je bila na pričanje povabljena zgolj manjšina prič, ki jih je predlagala pritožnica, in drugič, da ta o tem ni bila niti obveščena. Splošno sodišče je, ker je v takih okoliščinah zgolj ugotovilo, da preiskovalnemu odboru ni bilo nikakor treba povabiti vseh prič, ki jih je predlagala pritožnica, napačno uporabilo pravo.

65. Iz tega izhaja, da je treba sprejeti tudi drugi očitek iz prvega dela prvega pritožbenega razloga.

– *Zavrnitev zdravniških potrdil*

66. Splošno sodišče je v točki 58 izpodbijane sodbe menilo, da je lahko EIB upravičeno zavrnila zdravniška potrdila, ki jih je pritožnica predložila kot dokaz obstoja dejanj, ki pomenijo nadlegovanje, saj osebe, ki so jih sestavile, pri zadevnih zatrjevanih dejanjih niso bile navzoče.

67. V tem okviru je treba ugotoviti, da lahko taka zdravniška potrdila – glede na njihovo vsebino in datum, ko so bila sestavljena – gotovo pomagajo pri razjasnitvi obstoja ali celo narave škode, ki jo je utrpela domnevna žrtev nadlegovanja. To je poleg tega priznalo tudi Splošno sodišče v točki 58 izpodbijane sodbe. Po drugi strani pa zdravniškemu potrdilu ni mogoče pripisati enake dokazne moči kot neposrednemu pričanju osebe, ki je bila pri zadevnem dejanju navzoča. Ker je kljub vsemu namen preiskave dokazati resničnost natančnih dejstev, ki jih zatrjuje vlagatelj pritožbe, in opraviti njihovo presojo ob upoštevanju opredelitve spolnega nadlegovanja, je Splošno sodišče upravičeno odločilo, da zdravniških potrdil, ki jih je predložila pritožnica, ni mogoče uporabiti za opredelitev, ali so se ti dogodki zgodili.[40]

iv) Vmesni predlog

68. Iz navedenega izhaja, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je odločilo, da so pravice, na katere se lahko v okviru preiskave sklicuje pritožnica, manj obsežne od pravic, ki jih ima oseba, obtožena nadlegovanja, in da zato pritožnica ni bila upravičena do tega, da se ji predloži vsebina izjav obtožene osebe in prič ter da sama pojasni svoja stališča v zvezi s tem, ali do tega, da zahteva, naj se na pričanje povabijo dodatne priče, če bi bilo to potrebno zaradi spoštovanja njene pravice do izjave.

38 Sodba Sodišča za uslužbence z dne 13. decembra 2012, Donati/ECB (F-63/09, EU:F:2012:193, točka 187).

39 Sodba Sodišča za uslužbence z dne 11. julija 2013, Tzirani/Komisija (F-46/11, EU:F:2013:115, točka 125).

40 Sodišče je po tej logiki potrdilo sodbo, v kateri je Splošno sodišče odločilo, da preiskovalni odbor na pričanje upravičeno ni povabil prič, ki pri zadevnem incidentu niso bile niti v celoti niti delno navzoče; glej sklep z dne 16. oktobra 1997, Dimitriadis/Računsko sodišče (C-140/96 P, EU:C:1997:493, točka 38).

2) Drugi del prvega pritožbenega razloga: neobstoj posledic neupoštevanja rokov, določenih za preiskovalni postopek

69. Drugi del prvega pritožbenega razloga se nanaša na to, kako je Splošno sodišče presodilo posledice neupoštevanja nekaterih rokov, določenih s politiko dostojanstva na delovnem mestu. Splošno sodišče je v točkah od 47 do 49 izpodbijane sodbe odločilo, da kljub neupoštevanju navedenih rokov EIB ni mogoče očitati nobene nezakonitosti, saj je pritožnica povabilo na zaslišanje in odločbo prejela v razumnem roku in je EIB ravnala skrbno. Po drugi strani pritožnica meni, da bi moralo Splošno sodišče ugotoviti, da so zadevni roki strogo zavezujoči.

70. Najprej je treba ugotoviti, da je politika dostojanstva na delovnem mestu – enako kot notranji pravilnik EIB – pravno zavezujoča, kar je med drugim priznalo tudi Splošno sodišče v točki 33 izpodbijane sodbe.[41] Torej – in v nasprotju s tem, za kar se zdi, da Splošno sodišče trdi v točki 47 izpodbijane sodbe – rokov, določenih s tem pravilnikom, ni mogoče obravnavati kot zgolj okvirne cilje dobrega upravljanja, katerih namen je spodbuditi izvedbo postopka v razumnem roku.[42]

71. Vendar iz ustaljene sodne prakse izhaja, da celo kršitev zavezujočega roka kot taka ne upravičuje v vsakem primeru razglasitve ničnosti akta, sprejetega v zadevnem postopku.[43] V takih okoliščinah je Splošno sodišče v točki 47 izpodbijane sodbe kot izhodišče upravičeno predpostavilo, da je posledice neupoštevanja roka mogoče presojati zgolj ob upoštevanju posebnih okoliščin zadeve.

72. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so v skladu s politiko dostojanstva na delovnem mestu za različne faze preiskovalnega postopka določeni zelo kratki roki, včasih tudi samo pet delovnih dni. Ob upoštevanju potencialno velikega vpliva preiskave na odnose v ekipi in izpostavljenega položaja vlagatelja pritožbe, pa tudi interesa osebe, obtožene nadlegovanja, da čim prej ovrže kakršno koli obtožbo zoper sebe, je namen teh rokov preprečiti vsakršno podaljševanje položaja negotovosti. Torej cilj, ki naj bi se uresničil z roki, določenimi za preiskovalni postopek, ni zgolj določiti časovni okvir za ta postopek, ampak tudi zavarovati interese zadevnih oseb.

73. Vendar s tem ciljem še ni mogoče upravičiti razglasitve ničnosti odločbe, ki ni bila sprejeta v predpisanem roku. Ravno nasprotno, z razglasitvijo ničnosti odločbe zgolj zato, ker ni bila sprejeta v predpisanem roku, bi dosegli prav podaljšanje stanja negotovosti, kar naj bi se z navedenimi roki preprečilo.

74. Vsekakor iz ustaljene sodne prakse prav tako izhaja, da lahko zaradi neupoštevanja roka nastane pravica do odškodnine. V takih okoliščinah mora sodišče Unije opraviti celostno presojo zadevnega položaja, na podlagi katere opredeli, ali je bilo trajanje postopka nerazumno.[44] V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče s tem, da je preučilo, ali sta bila glede na okoliščine obravnavane zadeve povabilo na zaslišanje in sporočitev odločbe predsednika EIB opravljena v razumnem roku, pravilno uporabilo to sodno prakso. Upoštevalo je zlasti, prvič, kar zadeva rok za uvedbo preiskave, to, da je bila pritožnica večkrat obveščena o trenutnem stanju vložene pritožbe (točka 36 izpodbijane sodbe), in drugič, kar zadeva sporočitev odločbe predsednika, to, da se je predmet preiskave med postopkom spremenil, zato so bila potrebna dodatna poizvedovanja (točki 48 in 49 izpodbijane sodbe).

41 Glej tudi sodbo Sodišča za uslužbence z dne 11. novembra 2014, De Nicola/EIB (F-52/11, EU:F:2014:243, točka 143).

42 Glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 10. maja 2005, Piro/Komisija (T-193/03, EU:T:2005:164, točka 78).

43 Sodba z dne 20. maja 2010, Gogos/Komisija (C-583/08 P, EU:C:2010:287, točka 56).

44 Razumnost je treba presojati v vsakem primeru posebej glede na okoliščine zadeve; glej sodbi z dne 15. oktobra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi/Komisija (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P in C-254/99 P, EU:C:2002:582, točke od 229 do 235), ter z dne 28. februarja 2013, Preveritev Arango Jaramillo in drugi/EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, točki 28 in 29).

75. Ne glede na te ugotovitve sklep Splošnega sodišča, da čas, ki je pretekel med vložitvijo pritožbe 20. maja 2015 in odločbo predsednika z dne 16. oktobra 2015, ni bil nerazumno dolg, spada na področje uporabe njegove pravice, da samostojno presodi dejstva. Zato te ugotovitve v fazi pritožbe ni mogoče več izpodbijati.

76. Torej je treba trditev pritožnice, da bi bilo treba zaradi neupoštevanja rokov, določenih za preiskovalni postopek, odločbo predsednika EIB razglasiti za nično in zato ugotoviti nepogodbeno odgovornost EIB, zavrniti.

b) Drugi in tretji pritožbeni razlog: napačna presoja v zvezi z zakonitostjo nekaterih elementov utemeljitve v poročilu preiskovalnega odbora ob upoštevanju člena 7 Listine in člena 8 EKČP

77. Z drugim in tretjim pritožbenim razlogom pritožnica Splošnemu sodišču v bistvu očita to, da ni kot nezakonito obravnavalo dejstva, da je predsednik EIB odločbo utemeljil s pričanji s tega vidika nekvalificiranih oseb, ki so pritožnico opisale kot osebo s psihičnimi težavami, ki naj bi težko sprejela razhod z nekdanjim partnerjem, po katerem naj bi precej shujšala, ki naj bi imela težave s sprejemanjem kakršne koli oblike kritike in ki naj bi bila manipulativnega značaja, pri čemer naj bi ta pričanja napeljevala tudi na to, da je bila njena pritožba utemeljena z drugimi razlogi, ne pa s spolnim nadlegovanjem, katerega žrtev naj bi bila.

78. Pritožnica v tem okviru Splošnemu sodišču očita tudi napako pri obrazložitvi, saj naj bi samo sebi nasprotovalo, ker je v točki 76 izpodbijane sodbe navedlo, da je bila navedba teh elementov sicer „odvečna in obžalovanja vredna“, ni pa pomenila nezakonitega ravnanja, ki bi ga bilo mogoče očitati EIB.

79. Splošno sodišče se je za zavrnitev trditev pritožnice v točki 71 izpodbijane sodbe oprlo na to, da naj preiskovalni odbor in predsednik ne bi sama podala izjav o pritožničinem zasebnem življenju ali psihičnem zdravju, ampak naj bi zgolj ponovila izjave prič v zvezi s tem. Zdi se, da je zato menilo, da teh izjav ni mogoče pripisati EIB.

80. Vendar je Splošno sodišče v točkah 71 in 81 izpodbijane sodbe kljub temu poudarilo, da je odbor svoje priporočilo, naj se pritožba zavrne, utemeljil prav s temi istimi izjavami. V tem okviru je treba pripomniti, da je s tem priporočilom bolj omajana verodostojnost pritožnice kot osebe kot pa verodostojnost njenih trditev. Tako je preiskovalni odbor oceno pritožničine osebnosti, ki naj bi jo podale priče, spremenil v temeljni razlog za zavrnitev pritožbe. Vendar ni mogoče dopustiti, da bi odbor in nato predsednik EIB odločitev, ki je prizadela pritožnico, utemeljila s presojo, za katero nista prevzela odgovornosti. Naloga preiskovalnega odbora je namreč prav dokazati dejstva, na katerih temelji končna odločba. Na obravnavi je bilo v zvezi s tem pojasnjeno, da ni naloga predsednika EIB, da opravi dodatna preverjanja dejstev. Splošno sodišče bi moralo v takih okoliščinah ugotoviti, da je mogoče stališča o pritožničini osebnosti in ravnanju, ki jih vsebuje poročilo preiskovalnega odbora, pripisati EIB. V nasprotnem primeru, če bi ugotovilo, da je odbor zgolj ponovil – in ne sprejel kot svoje – presoje iz pričanj, bi moralo ugotoviti, da odločba predsednika ni obrazložena, saj ni temeljila na ničemer drugem razen na poročilu odbora in v njem ponovljenih pričanjih. Splošno sodišče je torej pri razlogovanju v zvezi z možnostjo pripisa presoj iz izjav prič EIB napačno uporabilo pravo.

81. Splošno sodišče je poleg tega zavrnilo trditve, s katerimi je želela pritožnica dokazati kršitev člena 7 Listine, saj je v zvezi s tem v točkah 74 in 75 navedlo, da se poročilo preiskovalnega odbora in odločba predsednika EIB nista razširjala, elementi iz navedenega poročila pa naj navsezadnje ne bi povzročili nobene – zlasti pa ne disciplinske – posledice za poklicni položaj pritožnice.

82. Kar zadeva drugo od obeh trditev, je to, da ocena pritožničinega ravnanja in osebnosti ni povzročila disciplinskega ukrepanja, z vidika odgovora na vprašanje, ali izjave, ki so bile tako podane, pomenijo kršitev člena 7 Listine ali celo člena 8 EKČP, brezpredmetno.

83. Torej je treba še opredeliti, ali je Splošno sodišče upravičeno menilo, da je mogoče glede na to, da je bilo poročilo predloženo le osebi, obtoženi nadlegovanja, in predsedniku EIB, izključiti kršitev člena 7 Listine.

84. V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da je Sodišče za uslužbence v sodbi, ki se je nanašala na preiskavo zaradi psihičnega nadlegovanja, odločilo, da razkritje informacij, ki bi lahko povzročile negativne govorice v zvezi s tožečo stranko ter omajale njen ugled in verodostojnost, že samo osebam, obtoženim nadlegovanja, zadostuje za ugotovitev nezakonitosti, zaradi katere nastane pravica do odškodnine. [45]

85. Po drugi strani je Sodišče v zadevi v zvezi z zavrnitvijo kandidature za napredovanje s strani Komisije, ki so ji bili priloženi žaljivi komentarji, upoštevalo tudi obteževalno okoliščino, da je bil zadevni dokument razširjen znotraj celotnega oddelka. [46]

86. V skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP) je mogoče vprašanje, ali se je komentar, za katerega se šteje, da je žaljiv ali se z njim zadevna oseba diskreditira, razširjal, vsekakor upoštevati pri dokazovanju kršitve pravice do spoštovanja zasebnega življenja v skladu s členom 8 EKČP, ki vključuje ne le spoštovanje ugleda, ampak tudi časti osebe. [47] Poleg tega je ESČP večkrat odločilo, da je psihološka integriteta prav tako del pravice do spoštovanja zasebnega življenja, določene v členu 8 EKČP. [48] Vendar je treba za ugotovitev kršitve člena 8 EKČP poleg tega upoštevati tako resnost izjave [49] kot tudi njen namen [50], pa tudi morebitne utemeljitve. Torej o kršitvi člena 8 EKČP ni mogoče presojati zgolj na podlagi vprašanja, ali so bile izjave razširjene.

87. Vendar Splošno sodišče ni opravilo presoje resnosti komentarjev in njihovega učinka na psihološko integriteto pritožnice, kakršno je ta poskusila dokazati z zdravniškimi potrdili. Preučeno ni bilo niti, ali so lahko izjave učinkovito in objektivno pripomogle k oceni zlonamernosti pritožbe ali ne. Nazadnje, kar zadeva morebitno utemeljitev, bi se moralo Splošno sodišče vprašati, ali je bila preiskava vidikov pritožničinega zasebnega življenja ter njihova omemba v poročilu preiskovalnega odbora in odločbi predsednika EIB pomembna z vidika predmeta preiskave, to je dokazovanja resničnosti dejanj, ki naj bi jih storila oseba, obtožena nadlegovanja.

88. Iz vsega navedenega izhaja, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je menilo, da je mogoče kršitev člena 7 Listine in člena 8 EKČP zavrniti že zato, ker pripombe o osebnosti in ravnanju pritožnice ter razkritje poročila znotraj njene enote niso imeli disciplinskih posledic.

45 Sodišče za uslužbence te nezakonitosti ni izrecno preučilo z vidika kršitve člena 7 Listine, vendar je priznalo, da je tožeči stranki povzročila nepremoženjsko škodo; glej sodbo z dne 10. julija 2014, CG/EIB (F-103/11, EU:F:2014:185, točka 151).

46 Glej sodbo z dne 7. februarja 1990, Culin/Komisija (C-343/87, EU:C:1990:49, točke od 27 do 29).

47 Sodbi ESČP z dne 29. junija 2004, Chauvy in drugi proti Franciji (št. 64915/01, CE:ECHR:2004:0629JUD006491501, točka 70), in z dne 15. novembra 2007, Pfeifer/Avstrija (št. 12556/03, CE:ECHR:2007:1115JUD001255603, točka 35).

48 Sodba ESČP z dne 9. aprila 2009, A. proti Norveški (št. 28070/06, CE:ECHR:2009:0409JUD002807006, točka 64).

49 Izjava mora biti taka, da povzroči motnjo v zasebnem življenju zadevne osebe; glej sodbe ESČP z dne 9. aprila 2009, A. proti Norveški (št. 28070/06, CE:ECHR:2009:0409JUD002807006, točka 64); z dne 10. julija 2014, Axel Springer AG proti Nemčiji (št. 39954/08, CE:ECHR:2012:0207JUD003995408, točka 83), in z dne 16. julija 2015, Delphi AS proti Estoniji (št. 64569/09, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, točka 137).

50 ESČP je v sodbi z dne 4. oktobra 2007, Sanchez Cardenas proti Norveški (št. 12148/03, CE:ECHR:2007:1004JUD001214803, točka 37), upoštevalo to, da je bila zadevna izjava, ki jo je v obravnavani zadevi podalo sodišče v okviru ene od sodb, za rešitev spora brezpredmetna.

2. Posledice utemeljenosti prvega dela prvega pritožbenega razloga in drugega pritožbenega razloga

89. Že samo utemeljenost prvega dela prvega pritožbenega razloga v zvezi z obsegom procesnih pravic pritožnice upravičuje razveljavitev izpodbijane sodbe. Splošno sodišče je namreč trditve, s katerimi je pritožnica želela dokazati nezakonita ravnanja v poteku preiskovalnega postopka, zavrnilo na podlagi napačne predpostavke, in sicer da so procesne pravice, ki jih je bilo treba priznati pritožnici, že načelno manj obsežne od procesnih pravic osebe, obtožene nadlegovanja. Ker je zavrnitev predlogov za razglasitev ničnosti in odškodninskih zahtevkov v celoti temeljila na neobstoju kakršne koli nezakonitosti v tem postopku, je treba izpodbijano sodbo razveljaviti.

90. Torej se ni treba spraševati še o tem, ali utemeljenost drugega pritožbenega razloga v zvezi z napakami pri uporabi prava, ki jih je storilo Splošno sodišče pri presoji kršitve člena 7 Listine, prav tako upravičuje razveljavitev izpodbijane sodbe. Vendar je treba po razveljavitvi izpodbijane sodbe te preudarke kljub vsemu upoštevati pri presoji odškodninskih zahtevkov, podanih v postopku na prvi stopnji.

3. Tožba pred Splošnim sodiščem

91. V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča lahko Sodišče v primeru razveljavitve sodbe Splošnega sodišča samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje.

92. To v obravnavani zadevi velja v zvezi z razglasitvijo ničnosti odločbe predsednika EIB, ki jo je pritožnica predlagala v postopku na prvi stopnji, saj bi moralo Splošno sodišče ob pravilni razlagi obsega procesnih pravic pritožnice odločbo predsednika EIB razglasiti za nično.

93. Drži sicer, da v skladu z ustaljeno sodno prakso kršitev procesnih pravic, zlasti pravice do izjave, upraviči razglasitev ničnosti odločbe, sprejete v zadevnem postopku, le če bi bil rezultat tega postopka v primeru, da te kršitve ne bi bilo, drugačen.[51] To zlasti ne drži, kadar nima uprava, kar zadeva sprejetje odločbe v zadevnem postopku, nobene diskrecijske pravice.

94. Vendar v obravnavani zadevi ni mogoče izključiti možnosti, da bi bila odločba predsednika EIB lahko drugačna, če bi imela pritožnica pravico izpodbijati izjave osebe, obtožene nadlegovanja, in prič oziroma predložiti nove elemente v utemeljitev svoje pritožbe. To še toliko bolj drži, ker se je predmet preiskave v primerjavi s trenutkom, ko je pritožnica vložila pritožbo, spremenil in se je po tej spremembi osredotočil na ravnanje pritožnice in njeno osebnost, to je vidika, v zvezi s katerima pritožnica še ni imela priložnosti podati stališča.

95. Torej je treba predlogu za razglasitev ničnosti, podanemu v postopku na prvi stopnji, ugoditi in odločbo predsednika EIB o zavrnitvi pritožbe pritožnice razglasiti za nično. Če se bo Sodišče strinjalo s tem predlogom in odločbo razglasilo za nično, bo morala EIB sprejeti ustrezne ukrepe za izvršitev navedene razglasitve ničnosti.

96. Kar pa zadeva odškodninski zahtevek, stanje postopka ne dovoljuje, da bi Sodišče odločilo o zadevi.[52]

51 Glej v tem smislu sodbe z dne 14. februarja 1990, Francija/Komisija (C-301/87, EU:C:1990:67, točka 31); z dne 1. oktobra 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet (C-141/08 P, EU:C:2009:598, točka 94); z dne 6. septembra 2012, Storck/UUNT (C-96/11 P, neobjavljena EU:C:2012:537, točka 80); z dne 10. septembra 2013, G. in R. (C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, točka 38), ter z dne 3. julija 2014, Kamino International Logistics in Datema Hellmann Worldwide Logistics (C-129/13 in C-130/13, EU:C:2014:2041, točka 79).

52 V zvezi z možnostjo Sodišča, da dokončno odloči o nekaterih delih spora, v preostalem pa zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, glej sodbo z dne 14. maja 1998, Svet/de Nil in Impens (C-259/96 P, EU:C:1998:224).

97. Iz preudarkov, navedenih v okviru drugega pritožbenega razloga,[53] namreč izhaja, da mora Splošno sodišče znova presoditi trditev v zvezi s kršitvijo člena 7 Listine ter pri tem upoštevati zlasti resnost in namen komentarjev, ki jih je vsebovalo poročilo preiskovalnega odbora, pa tudi njihovo morebitno utemeljitev. Poleg tega Splošno sodišče še ni preučilo vprašanja, ali je mogoče ob upoštevanju škode, za katero pritožnica trdi, da jo je utrpela, in povezave te škode z nezakonitimi ravnanji, na katera se sklicuje, upravičiti nastanek nepogodbene odgovornosti EIB.

98. Torej je treba zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, da odloči o odškodninskem zahtevku.

C. Stroški

99. Ker se zadeva vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, se odločitev o stroških pridrži.

VI. Predlog

100. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj odloči:

1. Sodba Splošnega sodišča Evropske unije (šesti senat) z dne 13. julija 2017, OZ/EIB (T-607/16), se razveljavi.

2. Odločba predsednika Evropske investicijske banke (EIB) z dne 16. oktobra 2015 o zavrnitvi pritožbe pritožnice zaradi spolnega nadlegovanja, vložene v skladu s „politiko glede spoštovanja dostojanstva na delovnem mestu“ EIB, se razglasi za nično.

3. Zadeva se vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, da to odloči o odškodninskih zahtevkih.

4. Odločitev o stroških se pridrži.

53 Glej točko 83 in naslednje teh sklepnih predlogov.